

Door kundigheên versierd, door 't schoon der deugd bewogen.

In 't bloeiendst zijner jeugd naer 't gapend graf gesleurd,
Heeft deze zerk zijn lijk ons weenend oog ontogen!

J. H. VAN DER PALM,
Theol. Stud.

TROOSTZANG

over het smertelijk afsterven van den Weleerwaardigen
Zeer Geleerden Heere J. W. Bussingh.

Mijn God! het is dan waer... o treffendste aller slagen!
Aendoenlijk oogenblik... Wat sombre plegtigheid!
Mijn schier verduisterd oog ziet hem ten grafsteê dragen,
Terwijl mijn wankle tred hem zelve derwaerds leidt!
Is 't Bussingh, die men hier van ieders bloedend harte,
Van Echtgenooten en Kroost, van Vriend en Magen scheurt?
Ja, 'k lees dit doodlijk woord in 't aengezicht vol smarte
Dier statelijke rij', die zijnen dood betreurt!
Zijn dood... 'tis of dit woord, hoe schriklijk in elks oog,
Mijn afgeloterd hart aen stille vreugd verbindt. —
Wijk, eigenliefde, wijk, ontijdig mededogen!
'k Gevoel wat elk verliest, maer 'k zie ook, wat *Hij* wint
En waerlijk, met een ziel, zoo edel, zoo verheven,
Bij 't naderen van dien Vorst, die 't gansch Heeläl verschrikt,
Met vreugd terug te zien op 't afgelegde leven...
o Denkbeeld, 't welk een hart, dat slechts gevoelt, verkwikt!
Dit immers, groote ziel! was 't lot dat u verbeidde,
Toen ge op den rand des grafs, aen elke traen herdacht,
Die 't dankbaer oog weleer om uwe weldaên schreide,
Zoo vaak uw teedre zorg hun rampen had verzacht!
Toen Jesus, uwe Vriend, alleen u 't harte boeide,
En gij, geheel verrukt, door zijne min geschraegd,
In elke druppel bloeds, die uit zijn wonden vloeide,
Een bron van eeuwig heil voor u ontspringen zaegt.
Toen 's Vaders minzaam oog, waer uit vergifnis straelde,
Den toegang u ontsloot naer d'ongeschapen thron,
Toen, op zijn enkle wenk, een heir van Serafs daelde,
Die aen uw vlotte ziel hun vlugge wieken boên,